

doprav. ř., předpisu to, jenž dán je k zachování podstaty a nerušeného provozu železných drah a jehož výkon přísluší výlučně úřadům železničním, bylo již svrchu dovozeno — nýbrž činěna byla jen výhrada event. budoucích soukromoprávních nároků náhradních. Proto hodnotil žalovaný úřad právem námitku tu jako soukromoprávní. A poněvadž o otázce té nebylo mezi stranami docíleno dohody, jednal úřad úplně ve shodě s předpisem § 30, odst. 4 živn. ř., když v povolovacím nálezu svém tuto námitku, uváděje obsah její, poukázal na pořad práva.

Jeví se proto stížnost bezdůvodnou a bylo ji zamítnouti.

Č. 685.

Řízení před nejv. správním soudem: K otázce včasnosti podané stížnosti.

(Nález ze dne 26. ledna 1921 č. 943.)

Prejudikatura: srovn. nález č. 368 pod II. a usnesení č. XV.

Věc: Výhradně privilegovaná Buštěhradská železnice v Praze (adv. Dr. Jindř. Vogel z Prahy) proti ministerstvu železnic v Praze (zast. odb. radou Drem Frant. Nevolem a vrch. želez. radou Jos. Krejčím) o příkaz k předložení návrhu na provedení zabezpečovacího zařízení.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Výnosem ze dne 16. prosince 1919 oznámil žalovaný úřad stěžovatelce, že ku zvýšení bezpečnosti dopravy na křižovatce dráhy Kladensko-Nučické s hlavní tratí Praha-Chomútov mezi Unhoští a Kladnem je nutno učiniti určitá opatření, mezi jiným i zříditi na křižovatce té elektrický závěr blokový ze stanice kladenské, a vyzval stěžovatelku, aby předložila příslušný projekt s rozpočtem. Stěžovatelka předložila podáním ze dne 13. února 1920 náčrtek projektu i s rozpočtem, navrhla však jiné řešení otázky zvýšení bezpečnosti dopravy, žádajíc, aby upuštěno bylo od příkazu, zříditi elektrický závěr blokový. Poukazovala k tomu, že posavadní zařízení návěštních stavidel bylo opět ministerstvem železnic ve Vídni a bývalou generální inspekcí ve Vídni schváleno a že k obstarávání manipulace s těmito stavidly dosadí na křižovatku zřízence se zkouškou dopravní, čímž bezpečnost dopravy bude lépe zajištěna, než elektrickým závěrem blokovým. Poukázala také na veliký náklad a na to, že i toto zařízení bude jen provisorní.

Naříkaným rozhodnutím oznámil žalovaný úřad stěžovatelce, že nelze upustiti od nařízeného doplnění zabezpečovacího zařízení na zmíněné křižovatce, a nařídil, aby stěžovatelka co nejdříve předložila podrobný návrh vypracovaný dle předloženého již náčrtku.

Proti této části naříkaného rozhodnutí směřuje stížnost podaná na nejvyšší správní soud, o níž soud ten takto uvažoval:

Naříkaný výnos ze 16. dubna 1920 neobsahuje ve směru příkazu, zříditi na křižovatce mezi Unhoští a Kladnem blokový závěr, ničeho jiného než sdělení, že žalovaný úřad nemůže upustiti od nařízeného doplnění zabezpečovacího zařízení na křižovatce té, jak výnosem téhož úřadu ze dne 16. pro-

since 1919 bylo nařízeno. Stížnost netvrdí, že by žalovaný úřad byl býval povinen vzhledem k podání stěžovatelčinu ze dne 13. února 1920 ve věci samé rozhodnouti znova, nýbrž dovozuje pouze, že příkaz z důvodů věcných odporuje zákonu.

Avšak vývody stížnosti a tedy stížnost sama jsou nepřipustny, poněvadž pouze výnos žalovaného úřadu ze dne 16. prosince 1919 obsahoval rozhodnutí žalovaného úřadu ve věci této. Toto rozhodnutí bylo však stěžovatelce doručeno nejpozději 13. února 1920, kdy podala proti němu rozklad, kdežto stížnost na nejvyšší správní soud podána jest teprve dne 22. června 1920, tedy po uplynutí 60denní lhůty stanovené v § 14 zák. o správním soudě. Lhůta ta nestaví se podáním pouhého rozkladu, který není opravným prostředkem, a zamítavé vyřízení rozkladu nemůže býti východiskem nové lhůty, pokud jde o potírání rozhodnutí prvního, odmítnutím rozkladu v účinnosti své ponechaného.

Bylo proto stížnost jako nepřipustnou odmítnouti.

Č. 686.

Administrativní řízení: Při rozhodnutích správních učiněných na podkladě zákona, vydaného k ochraně veřejných zájmů (na př. zákona o zabírání bytů) nelze mluvit o právní moci rozhodnutí v tom smyslu, že by úřad musil při rozhodnutí jednou vydaném provždy setrvat a nemohl od něho ustoupiti.

(Nález ze dne 28. ledna 1921 č. 923.)

Věc: Otilie H. v Telči proti okresní správě politické v Dačicích o zabránění obytné místnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím městské rady v Telči ze dne 12. srpna 1919 zabráněny byly z bytu stěžovatelčina v domě č. 61 v Telči dvě obytné místnosti. Odporu stěžovatelčinu vyhověla okresní správa politická rozhodnutím z 5. září 1919 potud, že zrušila zabránění jedné z místností těch, potvrdila však zabránění druhé s tím, že obec může jí použítí k pronájmu svobodným nájemníkům.

Rozhodnutím bytové komise v Telči ze dne 3. srpna 1920 zabráněny byly tytéž místnosti jako byt a to vzhledem k ustanovení §u 8 č. 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

K odporu podanému stěžovatelkou zrušeno bylo toto rozhodnutí okresní správou politickou rozhodnutím ze dne 25. září 1920, pokud jím zabrán i pokoj menší, stran druhého většího však potvrzeno s tím, že obec může zabraněného pokoje použítí libovolně, tedy nikoli pouze pro svobodného nájemníka.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Nejvyššímu správnímu soudu bylo se obíratí především otázkou, rozhodl-li žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím o novém zabránění sporné obytné místnosti stěžovatelčiny či šlo-li o změnu pravoplatného rozhod-